

POSTANOWIENIE

13 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 13 sierpnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku A. Z.

z udziałem T. Z. i Prokuratora Okręgowego w Bielsku-Białej

o ubezwłasnowolnienie,

na skutek skargi kasacyjnej T. Z.

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z 11 września 2023 r., I ACa 1761/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

UZASADNIENIE

Uczestnik T.Z. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 11 września 2023 r., zaskarżając to postanowienie w części, wnosząc o jego uchylenie w oraz uchylenie w części poprzedzającego go postanowienia Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z 25 maja 2022 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonych postanowień i ich zmianę przez orzeczenie co do istoty sprawy i oddalenie wniosku.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na powołane w skardze zarzuty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, nie może być skuteczny zabieg, którym posłużył się uczestnik, powołując się w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na naruszenie przepisów wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia SN: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Po drugie, z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, że Sąd Apelacyjny odnosząc się do zasadności orzeczenia wobec skarżącego całkowitego ubezwłasnowolnienia nie ograniczył się tylko do przesłanek ubezwłasnowolnienia wynikających z wykładni art. 13 § 1 k.c., lecz kierował się także dążeniem do

zapewnienia mu właściwej ochrony życia i zdrowia. Z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd drugiej instancji, którymi Sąd Najwyższy na mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest związany wynika, że już aktualny stan zdrowia skarżącego uniemożliwia mu samodzielne funkcjonowanie i racjonalne kierowanie swoim postępowaniem w życiu codziennym, zadbanie o swoje sprawy czy dysponowanie majątkiem. Uczestnik postępowania wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Wobec tego nie można uznać, że rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego jest sprzeczne z dotychczasowym podejściem interpretacyjnym dotyczącym stosowania instytucji ubezwłasnowolnienia całkowitego (art. 13 § 1 k.c.).

Po trzecie, zarzuty skargi w znacznej części są wymierzone w ustalenia faktyczne poczynione przez Sądy *meriti* (zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. – s. 2 skargi), co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.). Zarzuty te nie mogą więc przekonywać o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(D.Z.)

[ms]